

vers **VOOR** vers

LEZING 191

25 MINUTEN

MATTHEÛS

27:45-46

De duisternis en Jezus' uitroep dat God Hem verlaten heeft

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/27-45-46

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De bekering van de misdadiger aan het kruis	2 min	3
2	Het gevaar van wachten met bekering	4 min	4
3	Het geloof van de misdadiger in Jezus	4 min	6
4	Duisternis en Jezus' kruiswoorden	7 min	8
5	Waarom Jezus door God verlaten werd	7 min	13
	Om verder te lezen		16

1

De bekering van de misdadiger aan het kruis

We hervatten onze studie van het Evangelie naar Mattheüs bij Mattheüs 27, te beginnen bij vers 45. Op dit punt zien we Jezus al aan het kruis hangen. Hij heeft dan al zowel verbaal als lichamelijk geweld ondergaan. Lichamelijk door de soldaten, die een kroon van doornen op Zijn hoofd zetten, Hem sloegen en Hem natuurlijk kruisigden. En verbaal van verschillende kanten: van de menigten die langsliepen en Hem bespotten, van de overpriesters die Hem ten onrechte hadden veroordeeld en zelf schuldig waren aan deze aanfluiting van het recht, en ook van de misdadigers aan weerszijden van Hem. In vers 44 staat dat zelfs de rovers die met Hem gekruisigd waren, Hem met dezelfde soort kritiek en beschimpingen beschimpten.

Hetzelfde verweten Hem ook de misdadigers die met Hem gekruisigd waren.

MATTHEÛS 27:44

Gelukkig weten we uit het Evangelie naar Lukas dat ten minste een van deze twee misdadigers ophield Christus te beschimpen. Blijkbaar begon de houding van Christus indruk op hem te maken: wie Hij was en de manier waarop Hij Zich gedroeg. Hij ging geloven dat Jezus werkelijk was wie Hij beweerde te zijn. Die misdadiger begon de

andere misdadiger terecht te wijzen en zei dat hij Jezus met rust moest laten, omdat Jezus onschuldig was. Volgens Lukas 23, vers 39 tot en met 43, verliep het gesprek als volgt:

En een van de misdadigers die daar hingen, lasterde Hem en zei: Als U de Christus bent, verlos dan Uzelf en ons. Maar de andere antwoordde en bestrafte hem: Vreest zelfs u God niet, nu u hetzelfde vonnis ondergaat? En wij toch rechtvaardig, want wij ontvangen straf overeenkomstig wat wij gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan. En hij zei tegen Jezus: Heere, denk aan mij, als U in Uw Koninkrijk gekomen bent. En Jezus zei tegen hem: Voorwaar, zeg Ik u, heden zult u met Mij in het paradijs zijn.

LUKAS 23:39-43

2

Het gevaar van wachten met bekering

Een van deze misdadigers sloeg dus vóór zijn dood een andere toon aan. Hij is een klassiek voorbeeld van een sterfbedbekering: een geval waarin een man tot enkele ogenblikken vóór zijn eigen dood een misdadiger was, en zich toch oprecht bekeerde en als het ware op zijn sterfbed behouden werd—of, in dit geval, aan een kruis.

Je moet niet denken dat een oprechte sterfbedbekering erg vaak voorkomt. Veel mensen denken dat ze in deze wereld voor de zonde en hun eigen bevrediging kunnen leven en zich dan op hun sterfbed tot God zullen wenden. Ze denken dat omdat ze zelfs nu intuïtief weten dat ze zich tot Hem moeten wenden, maar ze hopen tot het laatste

ogenblik te wachten. Waar ze geen rekening mee houden, is dat juist het feit dat je weet dat God aanspraak op je maakt, terwijl je die aanspraak afwijst of het aanvaarden ervan uitstelt, je hart niet in een neutrale toestand kan laten. Jezus zei:

Wie niet met Mij is, die is tegen Mij; en wie niet met Mij
bijeenbrengt, die drijft uiteen.

MATTHEÛS 12:30

Als je vandaag, morgen of overmorgen je trouw niet aan Christus geeft, dan kies je elke dag waarop je vermijdt je aan Christus toe te wijden juist partij tegen Hem. Het hart raakt op een bepaalde manier ingesteld. Je kunt geleidelijk bepaalde houdingen ontwikkelen, eenvoudigweg door ze beetje bij beetje te laten ontstaan. Opeens heb je een houding of mening waarvan je eenvoudigweg niet meer in staat bent je te ontdoen. Je kunt zelfs smaak ontwikkelen voor dingen die je van nature niet lekker vond. Maar omdat je vastbesloten was jezelf ze lekker te laten vinden, of er gewoon gedurende langere tijd op een gunstige manier aan werd blootgesteld, vind je ze opeens lekker en kun je die smaak niet meer veranderen. Op dezelfde manier kun je ook een afkeer ontwikkelen.

Dit laat zien dat het hart geen onveranderlijk iets is. Het krijgt vorm door de beslissingen die van dag tot dag worden genomen. Elke dag dat je jezelf niet aan Christus toewijdt, wijs je Hem af. Het is niet zo dat je neutraal blijft. Je wijst Zijn aanspraken op je leven af. Je weet dat Hij die aanspraken op je leven heeft, maar voorlopig wijs je ze af.

Je zegt misschien: 'Wanneer ik oud ben, wanneer ik op mijn sterfbed lig zoals die misdadiger aan het kruis, dan zal ik me tot Christus wenden en zal ik van beide levens het beste krijgen. Ik zal mezelf gedurende dit hele leven in deze wereld bevredigen, en dan zal ik op het laatste ogenblik de hemel krijgen.'

Een van de problemen hiermee is natuurlijk dat je nooit weet of je een sterfbed zult hebben. Veel mensen sterven plotseling en onverwacht, terwijl ze heel goed gedacht kunnen hebben dat ze zich ooit tot God zouden wenden. Maar wat nog erger is: als je niet plotseling en onverwacht sterft en werkelijk de gelegenheid hebt om langzaam te sterven en de dag van je dood te zien aankomen, probeer je je misschien te bekeren.

Dan kun je ontdekken dat je hart niet in staat is zacht te zijn tegenover God, omdat elke dag waarop je wist dat Hij aanspraak op je maakte en je die aanspraak afwees, je hart tegen zo'n overgave heeft verhard.

Als je er je levenswerk van maakt je tegen de aanspraken van Christus te verzetten en je hart leert hoe het zich tegen overgave moet verzetten, dan kun je niet zomaar een knop omzetten en plotseling een hart hebben dat nederig, leerbaar, zacht en bereid is zich aan Christus over te geven. De toestand van je hart verandert. Er zijn veel mensen geweest die in hun jeugd zachter tegenover God stonden dan toen ze ouder waren. Op hun sterfbed ontdekten ze dat er in hen helemaal geen hart voor God meer was, hoewel ze toen ze jonger waren hadden gedacht dat ze zich uiteindelijk wel tot God zouden kunnen wenden. Het is niet iets waarop je zonder meer kunt rekenen. De Bijbel zegt:

Dwaal niet: God laat niet met Zich spotten, want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten.

GALATEN 6:7

3

Het geloof van de misdadiger in Jezus

Van deze misdadiger aan het kruis weten we niet veel over zijn eerdere leven. Hij had duidelijk gekozen voor een leven van misdaad, en hij is niet de enige persoon in de geschiedenis die zich na een leven van misdaad tot God heeft gekeerd, tot ware bekering en waar geloof is gekomen en behouden is. We hebben echter geen reden om te geloven dat deze man al ver op leeftijd was. Hij kan heel jong zijn geweest. En zijn hart was misschien niet zo verhard als het hart van een oudere man die zijn leven lang een leven van misdaad heeft geleid en God heeft verworpen. Deze man kan een heel jonge misdadiger van in de twintig zijn geweest. Als dat zo was, zou dat kunnen verklaren waarom hij als het ware op zijn sterfbed tot bekering kon komen: hij was niet oud en verhard. Het is moeilijk te weten in welke mate hij vóór die tijd in aanraking was gekomen met wat God van hem vroeg. Hij was vóór dit moment zeer

waarschijnlijk in elk geval niet in aanraking gekomen met wat Christus van hem vroeg. Er is dus geen reden om te geloven dat deze man zijn leven lang zijn hart tegen Christus had verhard.

Het is waar dat zijn eerste reactie op Christus aan het kruis er een was van minachting en beschimping, net als die van de andere misdadiger, die zich nooit bekeerde. Maar deze ene man ging inzien dat hij ongelijk had en dat Jezus gelijk had. Hij raakte ervan overtuigd dat Jezus de Messias was, hoewel Jezus duidelijk op sterven lag. Jezus hing Zelf aan een kruis en voor het natuurlijke oog leek Jezus geen toekomst te hebben. Het leek erop dat de loopbaan van Jezus voorbij was. En toch zei deze man:

Jezus, denk aan me als U in Uw koninkrijk komt.

Dit betekent óf dat de man geloofde dat Jezus van het kruis gered zou worden, uit de dood zou opstaan of dat er iets anders zou gebeuren, zodat Hij het koninkrijk van de Messias kon vestigen dat de Joden verwachtten, ondanks het feit dat Hij nu bijna Zijn laatste adem leek uit te blazen. Dat zou van zijn kant bijzonder veel geloof vereisen. De man zou moeten geloven dat Jezus op de een of andere manier uit deze situatie zou ontkomen, hetzij, zoals ik al zei, door aan het kruis te ontkomen, hetzij door uit de dood op te staan. In beide gevallen was dat in de toenmalige omstandigheden een opmerkelijk scenario om in te geloven.

Of misschien begreep de man wat zelfs de discipelen destijds niet begrepen, namelijk dat het koninkrijk van Jezus niet van deze wereld was. Hij was hier niet om een politiek koninkrijk te vestigen zoals de Joden verwachtten, maar Hij zou een hemels en geestelijk koninkrijk vestigen. In dat geval zou de dood van Jezus die mogelijkheid op zichzelf niet noodzakelijk onmogelijk of onwaarschijnlijk maken.

De man begreep dus óf dat het koninkrijk van Jezus een geestelijk koninkrijk was, óf hij geloofde dat Jezus uit de dood zou opstaan om het politieke koninkrijk te vestigen dat de Joden verwachtten. Wat de man precies voor ogen had, het was beslist geloof ondanks al het zichtbare bewijs van dat moment. Jezus leek immers niets meer te zijn dan een man die was overgeleverd aan degenen die Hem gevangengenomen hadden, iemand die terechtgesteld werd en wiens zichtbare of voorspelbare toekomst inhield dat Hij spoedig zou sterven en er niet meer zou zijn, net als andere mannen die gekruisigd waren.

Deze man gaf dus blijk van enorm veel geloof door te zeggen:

Heer, denk aan me als U in Uw koninkrijk komt. Het is opmerkelijk dat zijn geloof zelfs groter was dan dat van de discipelen. Die stonden op dit moment op het punt alle hoop op te geven dat Jezus als de Messias nog een toekomst had. Natuurlijk veranderden ze later van gedachten, nadat Jezus uit de dood was opgestaan. Maar op dit moment waren de discipelen erg verward en legden ze niet veel geloof aan de dag, in tegenstelling tot deze ene misdadiger aan het kruis.

4

Duisternis en Jezus' kruiswoorden

Vers 45 zegt nu:

En vanaf het zesde uur kwam er duisternis over heel de aarde, tot het negende uur toe.

MATTHEÛS 27:45

Het zesde uur is ongetwijfeld gebaseerd op de Joodse manier om de uren van de dag te tellen. Voor de Joden van die tijd begon de dag om zes uur 's morgens, in wezen bij zonsopgang, en dat was het begin van de dag. Het eerste uur van de dag was dan zeven uur 's morgens, het tweede uur acht uur, enzovoort. Wanneer hier dus het zesde uur wordt genoemd, betekent dat twaalf uur 's middags. Het negende uur was drie uur 's middags. Van twaalf uur tot drie uur 's middags lag er dus duisternis over het hele land.

Twaalf uur 's middags is natuurlijk het tijdstip van de dag waarop je het minst duisternis zou verwachten. Het was duidelijk een bovennatuurlijk teken dat God ontevreden was over Israël en over degenen die Jezus kruisigden. Dat het Licht van de wereld als het ware werd gedoofd door de kruisiging van Christus, werd zichtbaar gemaakt doordat het symbolische teken van het Licht van de wereld, de zon, enige tijd verduisterd werd.

Het is opmerkelijk dat dit drie uur duurde. Jezus zou drie dagen in het graf zijn. Misschien moest elk uur met één dag overeenkomen. Het Licht van de wereld zou drie dagen gedooft zijn, en daarom werd het natuurlijke licht van de wereld, de zon, drie uur lang boven het land verduisterd.

Vers 46 vervolgt:

Ongeveer op het negende uur riep Jezus met een luide stem: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat betekent: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?

MATTHEÛS 27:46

Dit is een van de zeven uitspraken van Christus vanaf het kruis die in de verschillende evangeliën zijn opgetekend. Lukas, Johannes en Mattheüs tekenen elk een andere selectie op van dingen die Jezus vanaf het kruis zei. Als je alle verslagen samenneemt, vinden we in totaal zeven uitspraken van Jezus die Hij vanaf het kruis deed. De precieze volgorde waarin Hij ze uitsprak, kunnen we niet met zekerheid weten, om de eenvoudige reden dat geen enkel verslag ze allemaal bevat. Daarom weten we alleen dat Hij ze allemaal op enig moment uitsprak tijdens de uren dat Hij aan het kruis hing. Hij werd om negen uur 's morgens gekruisigd en stierf vervolgens om drie uur 's middags. Hij bracht dus zes uur levend aan het kruis door. In die tijd deed Hij ten minste zeven uitspraken, en misschien waren er nog meer die niet zijn opgetekend.

De eerste uitspraak van Christus aan het kruis was:

En Jezus zei: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. En ze verdeelden Zijn kleren en wierpen het lot.

LUKAS 23:34

Blijkbaar sprak Hij dit uit terwijl ze Hem aan het kruis spijkerden, in Lukas 23:34. We hebben al genoemd dat Hij tot de misdadiger aan het kruis sprak. Hij zei:

En Jezus zei tegen hem: Voorwaar, zeg Ik u, heden zult u met Mij in het paradijs zijn.

LUKAS 23:43

Dit is eveneens opgetekend in Lukas, in hoofdstuk 23, vers 43.

Dan is er een uitspraak die Johannes heeft opgetekend in Johannes 19, vers 26 en 27. Toen Jezus aan het kruis hing, keek Hij naar beneden en zag Hij Zijn moeder daar aan de voet van het kruis staan. Hij zag ook Zijn discipel Johannes vlakbij staan. Hij zei tegen Johannes en Hij zei tegen de vrouw:

Toen nu Jezus Zijn moeder zag en de discipel die Hij liefhad, bij haar zag staan, zei Hij tegen Zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zei Hij tegen de discipel: Zie, uw moeder. En vanaf dat moment nam de discipel haar in zijn huis.

JOHANNES 19:26-27

Blijkbaar was dit Zijn manier om de zorg voor Zijn moeder aan Johannes toe te vertrouwen, want ons wordt verteld dat Johannes vanaf dat moment als een zoon voor haar was en zij als een moeder voor hem, en dat hij voor haar zorgde. Tegen die tijd was zij ongetwijfeld weduwe en had zij iemand nodig die voor haar zorgde, nu haar oudste zoon, Jezus, wegging.

De vierde uitspraak van Jezus vanaf het kruis kan deze zijn geweest:

Ongeveer op het negende uur riep Jezus met een luide stem: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat betekent: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?

MATTHEÛS 27:46

Die hebben we zojuist gelezen in Mattheüs 27:46 en die schijnt te betekenen:

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?

Ik zeg dat dit de betekenis schijnt te zijn, omdat het Grieks op verschillende manieren kan worden opgevat. Maar het is blijkbaar een citaat uit Psalm 22, vers 1. Psalm 22 is een psalm over de kruisiging van Christus.

Als iemand eraan twijfelt dat Christus oudtestamentische profetie over de Messias heeft vervuld, zouden die twijfels eenvoudig weggenomen moeten kunnen worden door Psalm 22 te lezen. Daar staat namelijk een beschrijving van de kruisiging van de Messias. Veel van dezelfde dingen die gebeurden, worden daar genoemd. Er staat:

Want honden hebben mij omsingeld, een horde kwaaddoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorboord.

PSALMEN 22:16

Er staat dat zij het lot wierpen om mijn kleding, zoals ze dat bij Jezus aan de voet van het kruis deden. De psalm begint met de woorden:

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten, bent U ver van mijn verlossing, van de woorden van mijn jammerklacht?

PSALMEN 22:2

Die sprak Jezus hier uit. De psalm bevat ook de woorden van de sceptici:

Hij heeft het aan de HEERE overgegeven! Laat Die hem bevrijden! Laat Die hem redden, als Hij hem genegen is.

PSALMEN 22:9

Al deze elementen komen uit Psalm 22, en ze vonden allemaal plaats op de dag van Jezus' kruisiging.

Er zijn nog andere uitspraken vanaf het kruis die volgens mij later werden gedaan. In Johannes 19:28 zei Jezus:

Hierna zei Jezus, omdat Hij wist dat nu alles volbracht was, opdat het Schriftwoord vervuld zou worden: Ik heb dorst!

JOHANNES 19:28

In Lukas 23:46 zei Jezus:

En Jezus riep met luide stem en zei: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest.

LUKAS 23:46

In Johannes 19:30 staat de uitspraak die de laatste woorden van Jezus schijnt te bevatten:

Toen Jezus dan de zure wijn genomen had, zei Hij: Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.

JOHANNES 19:30

Daarmee komen we op een totaal van zeven uitspraken van Christus die voor ons zijn opgetekend vanaf het kruis.

Hier in Mattheüs krijgen we alleen deze uitspraak:

Ongeveer op het negende uur riep Jezus met een luide stem: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat betekent: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?

MATTHEÛS 27:46

5

Waarom Jezus door God verlaten werd

Er zijn veel mogelijke redenen waarom Jezus dit zei, en niemand weet precies waarom. Een van de verklaringen die ik persoonlijk afwijs, is dat sommige mensen geloven dat Jezus op dat moment Zijn geloof verloor. Dat Jezus op dat moment een crisis doormaakte in Zijn vertrouwen op God en meende dat God Hem zou hebben gered, maar dat God Hem had verlaten omdat Hij nu aan het kruis stierf, op een manier die Jezus verraste. Dit is wat veel sceptici hebben geopperd, en zelfs sommige christenen hebben die indruk gekregen.

Naar mijn mening is dit onmogelijk. Jezus maakte vroeg in Zijn bediening heel duidelijk dat Hij Zijn leven gaf als losprijs voor velen. Hij verwees hiernaar. Helemaal aan het begin van Zijn bediening zei Hij zelfs tegen Zijn vijanden:

Jezus antwoordde en zei tegen hen: Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem laten herrijzen.

JOHANNES 2:19

Hij doelde op Zijn eigen lichaam. Hij voorzag Zijn dood en voorspelde die al vroeg, evenals Zijn opstanding. Daarom kan het niet zo zijn dat Hij op dit moment begon te twijfelen of de dingen wel volgens Gods plan verliepen. Tenminste, dat is niet zo waarschijnlijk als sommige andere verklaringen.

Een heel gebruikelijke verklaring voor de reden waarom Jezus zei:

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?

is dat God Hem inderdaad had verlaten. Het is niet zozeer dat Jezus de vraag stelt om een antwoord te krijgen, alsof Hij het antwoord niet wist. Het is veeleer een uitroep die meer retorisch van aard is. Hij probeert niet zozeer informatie te verkrijgen, maar verklaart min of meer iets met nadruk in de vorm van een retorische vraag, wat vaak een manier is waarop iemand zich uitdrukt. In dat geval vraagt Hij God niet zozeer:

Waarom hebt U mij verlaten?

Door zo'n vraag te stellen, verklaart Hij veeleer dat Hij ervaart hoe het voelt om door God verlaten te zijn.

Nu, werd Jezus door de Vader verlaten? Ook daarover bestaan verschillende opvattingen. Sommigen zouden erop wijzen dat God Christus vanaf het begin en de hele tijd aanvaardde, en dat God de enige was Die Jezus nooit zou afwijzen, ook al zouden alle mensen dat misschien wel doen. Maar in een andere zin leert de Bijbel dat Jezus, toen Hij aan het kruis hing, behandeld werd alsof Hij een zondaar was, en dat God Hem de rug toekeerde, zodat Jezus de straf van alle zondaars kon ondergaan.

Deze gedachte dat Jezus behandeld werd alsof Hij een zondaar was, gaat terug op het idee dat Hij voorafgebeeld werd in alle dierenoffers van het oude verbond. Voordat de dieren geofferd werden, legde de priester zijn hand erop. Op de Grote Verzoendag werden alle zonden van het volk beleden boven de kop van het dier dat geofferd zou worden. Dat stond symbool voor het overdragen van de schuld van het volk Israël op dit dier, waarna het dier gedood werd.

Een dier kan niet werkelijk schuldig worden aan zonde, omdat het geen moreel wezen is. Toch nam het dier in de symboliek van het ritueel de schuld van het volk op zich en stierf het vervolgens in plaats van het volk vanwege die schuld, want:

Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.

ROMEINEN 6:23

Daarom nam het dier in het ritueel dat God aan Israël gaf symbolisch de schuld, de schande en de strafwaardigheid van het zondige volk op zich. Vervolgens droeg het niet alleen de schuld, maar stierf het ook vanwege die schuld.

De Schrift geeft aan dat dit is wat Jezus deed. Al die dierenoffers wezen vooruit naar Jezus, Die hetzelfde zou doen. Er staat in Jesaja 53, vers 6:

Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg. Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen.

JESAJA 53:6

Dat betekent dat wij allemaal tegen God gezondigd hebben. Maar dan staat er verder:

En de Heer heeft het op Hem gelegd, op Jezus. Dat wil zeggen dat al onze ongerechtigheden op Hem gelegd zijn.

In 2 Korinthe, hoofdstuk 5, vers 21, staat:

Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.

2 KORINTHE 5:21

Hij had Zelf nooit gezondigd. In 1 Petrus, hoofdstuk 2, vers 24, staat:

Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij, voor de zonden dood, voor de gerechtigheid zouden leven. Door Zijn striemen bent u genezen.

1 PETRUS 2:24

Deze beide verzen lijken hetzelfde te leren: dat onze zonden op Jezus gelegd werden en dat Hij ze droeg toen Hij gekruisigd werd. Maar als Hij onze zonden droeg, zou dat betekenen dat Hij behandeld werd als onze plaatsvervanger. Onze zonden hebben werkelijk de doodstraf voor ons verdiend, maar die doodstraf werd voltrokken aan een plaatsvervanger, aan Iemand anders Die behandeld werd alsof Hij in onze plaats stond. Die plaatsvervanger was Jezus Christus, de Messias.

Als dit waar is, dan moest God Jezus behandelen zoals Hij een veroordeelde zondaar behandelt, omdat Jezus die rol op Zich nam. Omdat dit zo was, kan Jezus daar aan het kruis heel goed gevoeld hebben dat Zijn Vader Hem de rug toekeerde en Hem in wezen verliet. Jezus onderging namelijk in onze plaats de werkelijke ervaring van een door God verlaten zondaar, zodat wij niet door God verlaten zouden worden en God ons op de oordeelsdag niet de rug zou hoeven toekeren.

Dit is wat volgens veel evangelische christenen gebeurde en waar Jezus naar verwees toen Hij erover sprak dat God Hem verlaten had. Toen Hij zei:

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?

was het niet zozeer dat Hij Zich erover verwonderde, maar dat Hij verklaarde dat het een feit was dat dit gebeurd was.

Sommigen wijzen er ook op dat het bij feesten gebruikelijk was dat de priesters de openingsverzen van bepaalde hoofdstukken uit de Schriften van het oude verbond voorlezen of luid uitspraken, zodat het volk, de gemeente, de rest van de passage als antwoord kon opzeggen. Als dit zo is, dan kan Jezus, als onze grote Hogepriester aan het kruis, heel goed het eerste vers van Psalm 22 luid hebben uitgesproken om de luisteraars aan te moedigen aan de rest van de psalm te denken, waarin Zijn kruisiging beschreven wordt. Als dat zo is, dan heeft Zijn uitspraak zelfs nog een aanvullende betekenis, omdat die de aandacht vestigt op het feit dat Hij op datzelfde moment Psalm 22 vervulde.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 27:44
- Lukas 23:39-43
- Mattheüs 12:30
- Galaten 6:7
- Mattheüs 27:45
- Mattheüs 27:46

- Lukas 23:34
- Lukas 23:43
- Johannes 19:26-27
- Psalmen 22:16
- Psalmen 22:2
- Psalmen 22:9
- Johannes 19:28
- Lukas 23:46
- Johannes 19:30
- Johannes 2:19
- Romeinen 6:23
- Jesaja 53:6
- 2 Korinthe 5:21
- 1 Petrus 2:24

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.